

Teresa Palahí

Delegada territorial de l'ONCE

Jo, TERESA PALAHÍ I JUAN, VAIG NÉIXER A GIRONA EN EL SI D'UNA FAMÍLIA treballadora i em vaig criar al barri de Sant Josep. Des dels dos anys vaig anar a l'escola i vaig tenir el privilegi de ser la més petita durant l'any. El preescolar i l'EGB, els vaig estudiar a l'escola Annexa. A l'edat de 8 anys, el pare ens va deixar per una malaltia irreversible. Afortunadament, aleshores la mare ja treballava de modista i va poder tirar endavant els tres fills: la Margarida, de setze anys, en Xavier, de deu, i jo, de vuit.

Als nou anys, quan estudiava quart d'EGB, vaig començar a apropar-me molt als llibres i m'aixecava del seient de l'escola per poder veure bé la pissarra, ja que sense adonar-me'n cada dia anava perdent visió i m'era molt difícil seguir el que la mestra apuntava a la pissarra... Arran d'això, la mestra es va posar en contacte amb la mare i vam anar a visitar un oftalmòleg de Girona. Després de varies visites, el metge li va dir a la mare que possiblement jo devia tenir una amiga o amic que portava ulleres i que jo també volia portar-ne. Així anava passant el temps, fins que el doctor li va dir a la mare (perquè jo n'era conscient): «El que passava és que se li estava assecant el nervi òptic, i en poc temps es quedarà cega».

Davant d'això, la mare em va portar a can Barraquer i, després de moltes visites, proves i despeses per a l'economia familiar, van dir que tenia una malaltia que no podien definir amb claredat, però que pensaven que ja no perdria més vista, tot i que tampoc la recuperaria mai.

Mentrestant, jo seguia estudiant a l'escola. M'asseia a la primera fila, perquè els mestres coneixien el meu problema, i encara que m'era més difícil que a ningú seguir les classes, vaig superar l'EGB, jo diria que amb bons resultats.

Amb els meus companys i amics d'aquell temps, no vaig tenir-hi cap problema. Sabien que no hi veia bé i prou.

Als catorze anys, quan vaig anar a estudiar a l'institut Vicens Vives, tot es va complicar.

D'una banda, començava a relacionar-me amb altres persones diferents de les del barri. Començava a passejar per la Rambla i conèixer altres companys que venien d'altres escoles i que van coincidir a l'institut. De l'altra, teníem un professor diferent per a cada assignatura. Per més que la família i jo havíem explicat al cap d'estudis quin era el meu problema, en general em trobava amb la incomprensió i incredulitat dels professors.

Malgrat això, i gràcies a la solidaritat dels companys de classe, m'espavilava, ja que o bé em passaven els apunts o bé a l'hora que el professor escrivia a la pissarra em dictaven el contingut perquè jo en pogués prendre nota.

Recordo que en aquell temps em dolia molt trobar-me amb la incomprensió de molts nois i noies, ja que aparentment no se'm notava cap defecte a la vista i la gent em prenia per antipàtica i estúpida.

Així vaig superar el BUP i vaig arribar al COU. Penso que em faltaven les ganes de lluitar, i per això ho vaig deixar córrer, i em vaig posar a treballar.

Durant un temps vaig treballar a l'escola Joan Riu, i encara que em resultava molt difícil tenir bona cura dels nens que tenia assignats, me'n vaig sortir prou bé. Vaig tenir la sort que algunes companyes em donaven un cop de mà a l'hora de donar-los els medicaments. Seguidament, i a través d'un amic que sabia que m'agradava molt cuinar, em van oferir treballar de xef de cuina en un restaurant que es va obrir al barri de Sant Pere de Galligans. Van ser quinze mesos que no oblidaré. Molt feixuc per les moltes hores que hi dedicava, però molt gratificant tant per la solidaritat dels meus companys, que van fer que per a mi mai fos un problema no veure-hi bé, com per l'èxit que tenien els plats que jo cuinava.

En aquell temps vaig tenir coneixement que existia una entitat que es deia ONCE, on jo possiblement hi tindria cabuda. Decidida a tornar a estudiar i amb el vistiplau de la mare, que m'ajudaria, vaig anar a veure què era això de l'ONCE als vint-i-un anys. Cap metge ni ningú m'havien parlat de la seva existència. Jo estava convençuda que l'ONCE era per a persones que no veien res. Jo

mai m'he considerat una persona cega, ja que 'inc una resta visual i vaig aprendre a optimitzar-la molt bé. Si hagués sabut que hi havia la possibilitat d'afiliar-se a l'ONCE amb el grau de visió que jo tenia en aquell moment, ho hauria fet als nou anys.

A partir d'aquí vaig entrar en el món dels cecs. Vaig anar a estudiar informàtica de gestió i posteriorment vaig començar la meua trajectòria laboral a l'ONCE. Entrar a l'ONCE va significar per a mi l'obertura de totes les portes que sempre havia trobat tancades: comprensió, facilitat per afrontar les dificultats visuals, convivència amb altres persones amb problemes tan o més grans que els meus i un gran nombre d'amics que en definitiva em fan sentir com a casa meua.

Moltes vegades he pensat què hauria estat de mi si hagués pogut gaudir de mestres de suport com els que avui els infants deficients visuals tenen gràcies a l'ONCE per poder seguir les classes amb normalitat.

A mi m'hauria agradat ser llicenciada en botànica, però quan estudiava BUP em vaig adonar que difícilment seria possible, ja que no em defensava amb l'ús dels microscopis. Avui penso que tant se val, ja que estic fent una feina que m'agrada, amb gent amb la qual em sento molt bé, i sobretot em sento una persona útil, per tant crec que a la vida no es pot esperar molt més.

Teresa Palahí i Juan

